

До Окружного адміністративного суду м. Києва

Заявник:

Олійника Дмитро Вячеславович (особа, яка не брала участі у справі),

Особи, які брали участь у справі:

Позивач: Кириллова Ніна Матвіївна,

Відповідач: Виконавчий орган КМР (Київська міська державна адміністрація),

вул. Хрещатик, 36, м. Київ, 01044,

засіб зв'язку –тел. 2541450,

електронна пошта: portal@kmv.gov.ua

Зацікавлена особа: Кличко Віталій Володимирович,

у справі адміністративної юрисдикції № 2а-4481/11/2670

(суддя Блажівська Н. Є.)

ЗАЯВА ПРО ПЕРЕГЛЯД ЗА НОВОВІЯВЛЕНИМИ ОБСТАВИНАМИ

постанови Окружного адміністративного суду м. Києва від 24 вересня 2009 р.

по справі № 2а-11345/09/2670,

ухвали Окружного адміністративного суду м. Києва від 02 грудня 2010 р.

по справі № 2а-16455/10/2670

(в редакції на виконання ухвали суду від 05 квітня 2011 р.)

Постановою ОАС м. Києва від 24.09.2009 р., яку я цією заявою прошу переглянути, відмовлено у задоволенні адміністративного позову Кириллової Н. М. до відповідача Київської міської державної адміністрації (КМДА) про визнання протиправними і скасування його розпоряджень №№ 978, 979, 980, 981 від 31.08.2009 р. щодо встановлення (погодження) тарифів на житлово-комунальні послуги.

Про існування цієї постанови суду я дізнався із письмових заперечень відповідача КМДА на мій адміністративний позов, який розглядається справою адміністративної юрисдикції № 2а-1873/10 (№ 2а-118/11) Шевченківським райсудом м. Києва. Ці письмові заперечення були відповідачем КМДА подані у перше судове засідання у справі, яке відбулося 12.10.2010 р., з наступного дня після якого, згідно положень ч. 1 ст. 103, ст. 247 КАС України відлічується місячний строк, протягом якого має бути поданою заява про перегляд судового рішення за нововиявленими обставинами.

Таку заяву було мною подано 13.11.2010 р., проте ухвалою ОАС м. Києва від 02.12.2010 р. по справі № 2а-16455/10/2670, залишеною без змін ухвалою КААС від 01.03.2011 р. мою заяву було залишено без задоволення внаслідок відсутності доказів набрання постановою від 24.09.2009 р. законної сили.

З публікації у газеті «Хрещатик» від 23.02.2011 р. мені стало відомим про оскарження постанови ОАС м. Києва від 24.09.2009 р. Кличком Віталієм Володимировичем, а 22.03.2011 р. за своєю заявою я отримав ухвалу КААС від 10.03.2011 р., якою ця постанова залишена без змін (це може бути перевірено відміткою на моїй заяві у справі № 2а-11345/09/2670). Після публікації у газеті «Хрещатик» я від Бондаренка В. В. (представника Кличка В. В.; адреса: вул. Пушкінська, 32-а, м. Київ, 01004; тел. 2356902) дізнався про поновлення Кличку В. В. строків на оскарження постанови ОАС м. Києва від 24.09.2009 р. ухвалою КААС від 09.02.2011 р.

Відповідно до ч. 4 ст. 254 КАС, якщо строк апеляційного оскарження буде поновлено, то вважається, що постанова чи ухвала суду не набрала законної сили. Таким чином, станом до 09.02.2011 р. (а відтак і станом на 02.12.2010 р., коли моя заява була залишена без задоволення ухвалою по справі № 2а-165455/10/2670) постанова ОАС м. Києва від 24.09.2009 р. по справі № 2а-11345/09/2670 перебувала у законній силі. Це є нововиявленою обставиною, оскільки набрання законної сили постанови суду є не тільки умовою для її перегляду, але й підставою для такого перегляду (ч. 1 ст. 245 КАС). Вказане підтверджується також тим, що саме з підстави відсутності доказів набрання постановою від 24.09.2009 р. законної сили мені було відмовлено у її перегляді ухвалою від 02.12.2010 р. по справі № 2а-16455/10/2670. Проте про доказ на підтвердження даної обставини (набрання законної сили постанови від 24.09.2009 р.), яка є істотною, оскільки саме нею обґрунтована відмова ухвалою від 02.12.2010 р., я не знав і не міг знати, оскільки не був і не є учасником процесу по справі № 2а-11345/09/2670. Тобто мені було відомо, що постанова від 24.09.2009 р. набрала законної сили, але докази цього я не міг отримати з об'єктивних причин відсутності справи у суді першої інстанції, який видає завірнені копії рішень.

Вказане є підставою також для перегляду за нововиявленими обставинами ухвали ОАС м. Києва від 02.12.2010 р. по справі № 2а-16455/10/2670, яка є невід'ємною частини справи № 2а-11345/09/2670. Оскільки в основу ухвали від 02.12.2010 р. було покладено висновок відсутності саме доказів набрання законної сили постанови від 24.09.2009 р., а не відсутності підстав для перегляду за нововиявленими обставинами, про які я своєчасно повідомив суд заявою від 13.11.2010 р.

Ухвалою КААС від 09.02.2011 р. встановлено відсутність публікації про відкриття провадження по справі № 2а-11345/09/2670. Набрання постановою ОАС м. Києва від 24.09.2009 р. законної сили станом на 02.12.2009 р. є нововиявленою обставиною, оскільки доказ на підтвердження цього був мною отриманий пізніше цього дня і не міг бути отриманий раніше (саме станом на момент винесення ухвали від 02.12.2009 р.). Станом на 02.12.2010 р. цього доказу не існувало, але юридичний факт щодо набрання постановою від 24.09.2009 р. законної сили саме на той час встановлений ухвалою КААС від 09.02.2011 р. виходячи з приписів ч. 4 ст. 254 КАС.

Крім того, після 02.12.2010 р. мені стало відомим про інші, крім повідомлених у справі № 2а-16455/10/2670 нововиявлені обставини, про які я не вказував своєю заявою про перегляд від 13.11.2010 р., але які існували станом на 24.09.2009 р. (момент винесення постанови суду).

Уточнюю, що мною не подавалася апеляційна скарга на постанову ОАС м. Києва від 24.09.2009 р., оскільки позивачкою Кирилловою Н. М. була сформульована позовна вимога про скасування оспорюваних розпоряджень КМДА, з якою я не погоджуюся, оскільки не можна скасувати нормативно-правовий акт, який є нечинним. Разом з тим, я був позбавлений можливості вступити у цю справу третьою особою зі самостійними вимогами щодо предмету спору, оскільки нічого не знав про її існування до 12.10.2010 р., тобто моменту, станом на який вже існував мій позов до КМДА з вимогою визнання нечинними розпоряджень КМДА №№ 978-981 від 31.08.2009 р. Станом на цей момент постанова від 24.09.2009 р. вже набрала законної сили і перебувала у такому

процесуальному стані до 09.02.2011 р. (що підтверджується ухвалою КААС від 09.02.2011 р.). Вказане робило процесуально неможливим заявлення однакових позовних вимог (як позивача і третьої особи) у різних процесах, враховуючи що розгляд справи № 2а-11345/09/2670 згідно ст. 14 КАС завершився 24.09.2009 р. проголошенням постанови і це унеможливило мій вступ у процес після завершення такого розгляду (на стадії апеляційного оскарження за скаргою Кличка В. В.).

Отже, судові рішення по справі № 2а-11345/09/2670 стосується мене безпосередньо, як мешканця Києва - споживача ЖКП (житлово-комунальних послуг). Про споживання цих послуг свідчать квитанції про сплату мною житлово-комунальних послуг КП «Липкижитлосервіс», рахунки КП ГІОЦ. Рішення по цій справі впливає на мої права та інтереси як позивача по справі № 2а-1873/10 (№ 2а-118/11); незаконне тарифоутворення впливає на розмір сплачуваних мною житлово-комунальних послуг, що також встановлено ухвалою КААС від 19.10.2010 р. по справі № 2а-673/10.

Оскільки судові рішення по справі № 2а-11345/09/2670 стосується нормативно-правових актів КМДА у сфері тарифоутворення, його не можна розглядати поза контекстом інших судових справ, предметом розгляду яких були інші (аналогічні) розпорядження КМДА у зазначеній сфері і якими встановлені певні обставини. У місті Києві з 01.12.2006 р. не існує законно встановлених тарифів на житлово-комунальні послуги і саме через призму всього процесу тарифоутворення з боку КМДА, що відбувається з того часу, слід розглядати дану справу.

Істотними, тобто такими, що могли вплинути на судові рішення, але не були відомі суду, або не могли бути відомі на час вирішення цієї справи 24.09.2009 р. є наступні обставини.

Умисне неповідомлення відповідачем КМДА про інші судові рішення за його участю з встановленими ними щодо розпоряджень у сфері тарифоутворення преюдиційними обставинами, а саме:

постановою Київського апеляційного адміністративного суду від 14.01.2009 р. по справі № 22-а-5301/08 визнано дії КМДА при зміні тарифів на комунальні послуги з 01.12.06 р. такими, що порушують ст. 6 п.п.1,6; ст.20 п.2; ст.30 п.п.3,4,5,7; ст. 31 п.п.2,3; ст.32 п.5 Закону України «Про житлово-комунальні послуги» і скасовані його розпорядження №№ 640, 642, 643 від 30.05.2007 р.;

постановою Шевченківського райсуду м. Києва від 05.07.2007 р. по справі № 2а-166/07, яка набрала законної сили ухвалою Київського апеляційного адміністративного суду від 23.12.2008 р. скасовано розпорядження КМДА № 641 від 30.05.2007 р.;

постановою Шевченківського райсуду м. Києва від 06.03.2007 р. по справі № 2а-412/07, яка набрала законної сили ухвалою Київського апеляційного адміністративного суду від 17.07.2008 р. скасовано розпорядження КМДА № 574 від 30.10.2006 р.

Мотивувальними частинами цих судових рішень, про які відповідачу КМДА було відомим, оскільки він був належним чином повідомленою про їх існування стороною (але не могло бути відомим позивачці Кириллової Н. М., оскільки резолютивні частини цих рішень не публікувалися в порядку ч. 11 ст. 171 КАС), встановлені істотні обставини, які не потребують доведення в інших справах за участю КМДА, а тому вони могли вплинути на рішення по цій справі.

Так, згаданою постановою КААС від 14.01.2009 р. встановлено таку істотну обставину, що чинним законодавством України не передбачено повноважень виконавчого органу влади затверджувати тарифи на теплову енергію, тим більш для підприємств не комунальної власності.

Однією з підстав для скасування розпоряджень відповідача КМДА згаданими судовими рішеннями від 05.07.2007 р., 14.01.2009 р. була відсутність їх державної реєстрації, як нормативно-правових актів, що зачіпають права, свободи й законні інтереси громадян, що до того ж у справі № 2а-166/07 не заперечував сам відповідач. Проте у цій

справі не було встановлено, що оскаржувані розпорядження є нечинними і не підлягають застосуванню внаслідок відсутності їх державної реєстрації. Замість цього суд прийшов до хибних висновків (без урахування доказу, що не потребує доведення згідно ст. 72 КАС), що оскаржувані розпорядження прийняті як акти виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації), що не підлягають реєстрації, оскільки такий орган утворений рішенням КМР № 161/262 від 11.03.1999 р. Але ніякого виконавчого органу КМР VI скликання не утворено, хоча це передбачено ч. 1 ст. 51 Закону України «Про місцеве самоврядування» (відповідач КМДА про це також не повідомив суду). КМР у справі № 2а-1873/10 за моїм позовом повідомляє своїми запереченнями, що утворила такий орган рішенням № 721/1382 від 24.05.2007 р., що однак не є рішенням, на яке посилався відповідач КМДА у цій справі (див. нижче). Причому на момент прийняття оскаржуваних розпоряджень №№ 978, 979, 980, 981 від 31.08.2009 р. завершилися повноваження КМР тих скликань, які приймали як рішення № 721/1382 від 24.05.2007 р., так і рішення № 161/262 від 11.03.1999 р. про утворення виконавчих органів КМР відповідних каденцій. Отже, ці розпорядження підлягали державній реєстрації, як з підстав, що встановлені постановами судів від 05.07.2007 р., 14.01.2009 р. (про які не було відомим суду), так і з підстав не утворення виконавчого органу КМР, про що умисно не повідомив суду відповідач КМДА.

Крім того, якщо виходити з того, що постанова у цій справі № 2а-11345/09/2670 прийнята щодо актів органу місцевого самоврядування, то судом була порушена предметна підсудність, встановлена ч. 1 ст. 18 КАС України (в редакції на той час). Про це вказано нижче.

Розпорядження КМДА підлягають обов'язковій державній реєстрації, що також встановлено судовими рішеннями чотирьох інстанцій, які є преюдиційними при розгляді будь-яких інших справ.

Незареєстрованим в установленому порядку розпорядженням КМДА у сфері тарифоутворення дано правову оцінку рішенням Господарського суду м. Києва від 26.10.2007 р. по справі № 37/399, що залишено без змін постановою КАГС від 28.10.2008 р., постановою ВГСУ від 28.01.2009 р., ухвалою ВСУ № 3-1949к09 від 07.05.2009 р. Судовими рішеннями усіх інстанцій встановлено, що вимоги державної реєстрації розпоряджень КМДА є імперативними; без такої реєстрації розпорядження КМДА є нечинними і не підлягають направленню на виконання.

Правовими позиціями територіального органу юстиції (ГУ юстиції у м. Києві), викладеними листами від 15.11.2010 р. (Шокун С. М.), 04.03.2011 р. (Семерги С. І.) встановлено, що будь-які розпорядження Київської міської державної адміністрації нормативно-правового характеру підлягають державній реєстрації, оскільки чинник поєднання цією особою виконавчого органу не відмінює імперативних положень ст. 41 Закону України «Про місцеві державні адміністрації». Аналогічних правових позицій притримувався начальник КМУЮ Сокурено Д. М. листами № 08-1074/в від 06.11.2006 р., № 4733 від 17.11.2006 р., № 08-1227/в від 25.12.2006 р., № 448 від 30.01.2007 р., № 933 від 03.03.2007 р., які прошу витребувати, оскільки на даний час місцевим органом юстиції не виконана постанова ОАС м. Києва від 22.12.2010 р. по справі № 2а-16904/10/2670.

Вказане також підтверджується Довідкою № 14 від 31.07.2007 р. за результатами перевірки Київської міської державної адміністрації щодо дотримання законодавства про державну реєстрації нормативно-правових актів, наявною у матеріалах справи № 2а-57/09.

Рішенням Конституційного Суду України № 1-рп/2000 від 09 лютого 2000 року (справа про місцеве самоврядування) витлумачено, що виконавчий комітет є виконавчим органом загальної компетенції сільської, селищної, міської ради.

Основною формою роботи виконавчого комітету є його засідання, а формою правового акта - рішення. Закон «Про столицю...» на той час вже набрав чинності

28.01.1999 р., а подання до КСУ було зроблено у тому числі в. о. заступника Голови КМДА. Рішення КСУ є обов'язковим до виконання на території України, остаточним і не може бути оскарженим. Проте оскаржуваним рішенням по справі № 2а-11345/09/2670 фактично і юридично скасовані принципи місцевого самоврядування, закріплені ст. ст. 4, 10, 16, 51 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» з його офіційним тлумаченням судом конституційної юрисдикції. Рішення № 28/28 від 20 червня 2002 р. було прийнятим КМР XXVI скликання, рішення № 161/262 від 10 березня 1999 р. – КМР XXIII скликання (у цій частині судові рішення першої і апеляційної інстанцій суперечать одне одному), у той час як оспоруванні розпорядження КМДА прийняті під час каденції КМР VI скликання, якою виконавчий орган не утворювався взагалі.

Я є позивачем по справі № 2а-118/11, що розглядається Шевченківським райсудом м. Києва і заявником по перегляду постанови по цій справі, що була розглянута Окружним адміністративним судом м. Києва справою № 2а-16455/10/2670. Під час розгляду справи № 2а-118/11 (№ 2а-1873/10) відповідачем КМР подано заперечення, яким він визнає, що діяльність виконавчого органу врегульована рішенням IV сесії Київської міської ради V скликання № 721/1382 від 24 травня 2007 р. за «Про діяльність виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації)». Постановою ОАС по цій справі № 2а-11345/09/2670 від 24.09.2009 р. встановлено, що діяльність виконавчого органу врегульована рішенням III сесії Київської міської ради XXIII скликання № 161/262 від 11 березня 1999 р. «Про виконавчий орган Київської міської ради». У той же час ухвалою КААС від 10.03.2011 р. по цій справі встановлено, що діяльність виконавчого органу врегульована рішенням II сесії Київської міської ради XXVI скликання № 28/28 від 20 червня 2002 р. «Про утворення виконавчого органу Київської міської ради та затвердження його структури і загальної чисельності». За цим погодженням КМР першим заступником голови КМДА призначався Фоменко І. А., а не Голубченко А. К. Отже, є істотне неспівпадання обставин нормативного обґрунтування діяльності виконавчого органу ради між позиціями самої КМР і позиціями судів у різних справах (включаючи цю справу № 2а-11345/09/2670), що є істотною обставиною.

Виходячи з цього, судовими рішеннями від 24.09.2009 р., 10.03.2011 р. по справі № 2а-11345/09/2670 неправильно витлумачені норми матеріального права у частинах щодо форми рішень виконавчого органу і встановлення самого факту утворення і існування цього органу на момент прийняття оспоруваних розпоряджень КМДА. Зроблено це було без урахування позицій суду конституційної юрисдикції, які існували на момент проголошення рішення і на яке відсутнє будь-яке посилення.

Вказане свідчить про прийняття оспоруваних розпоряджень місцевим органом виконавчої влади КМДА (а не виконавчим органом місцевого самоврядування).

Судами обох інстанцій не були розмежовані повноваження Київського міського голови (одночасно голови КМДА), встановлені ст. ст. 13, 17 Закону України «Про столицю...», ст. 42 Закону України «Про місцеве самоврядування») і власні (самоврядні) повноваження виконавчого органу КМР у сфері тарифоутворення, визначені ст. 28 останнього Закону, саме на яку містяться посилення в преамбулах оскаржуваних розпоряджень.

З урахуванням тлумачень КСУ, про які нічого не згадується у справі № 2а-11345/09/2670, щодо процесу оформлення оспоруваних розпоряджень також існують нововиявлені обставини.

Оскільки міський голова очолює виконавчий орган КМР, то в нього відсутні повноваження підписувати рішення виконавчого органу, оскільки положеннями вказаного Закону визначено, що міський голова підписує рішення саме виконавчого комітету (п. 3. ч. 4 ст. 42). У той же час видавати розпорядження міський голова може тільки у межах своїх повноважень (п. 20 ч. 4 ст. 42); проте у міського голови не має повноважень одноосібно встановлювати (затверджувати/погоджувати) тарифи на ЖКП, оскільки це віднесено ст. 28

до відання виконавчого органу. Але, такий виконавчий орган Київською міською радою, в порушення принципів, закріплених ст. 4 вказаного Закону, не утворювався (див. нижче більш детально). У цій частині судом було неправильно витлумачені норми матеріального права щодо повноважень голови КМДА і міського голови і оформлення цих актів.

Обставину розмежування понять виконавчого органу/виконавчого комітету встановлено постановою Київського апеляційного адміністративного суду м. Києва від 24 лютого 2011 р. по справі № 2а-57/09, яка прийнята хоча і всупереч закону і вищевказаному рішенням КСУ № 1-рп/2000 від 09 лютого 2000 року, але є такою, що встановлює преюдиційні обставини для інших справ (ч. 1 ст. 72 КАС). В порушення вимог процесуального законодавства колегія суддів апеляційної інстанції не врахувала свого ж рішення від 24.02.2011 р. по справі № 2а-57/09 і виходячи з нього не визначилася ухвалою від 10.03.2011 р. з питанням – чи є у міського голови повноваження підписувати рішення виконавчого органу з огляду на вимоги п. 3. ч. 4 ст. 42 Закону України «Про місцеве самоврядування».

Так само, в порушення процесуального законодавства, провадження у справі № 2а-11345/09/2670 не було закрито судом апеляційної інстанції, виходячи з вимог ст. 157 КАС, оскільки станом на 10.03.2011 р. (момент повторного набрання законної сили постановою від 24.09.2009 р.) набрало законної сили рішення цієї ж самої колегії суддів з того самого спору і між тими самими сторонами: постанова КААС від 24.02.2011 р., де предметом спору були зокрема розпорядження КМДА №№ 978-981 від 31.08.2009 р., а Куля В. І. був однорідним з Кириловою Н. М. позивачем, виходячи з положень ст. 171 КАС.

Усі оскаржувані позивачем по цій справі акти є регуляторними, а тому прийняттю таких актів має передувати оприлюднення їх проектів, чого не було зроблено.

Встановивши, що оспорюванні розпорядження КМДА були оприлюднені, суд припустився порушень норм матеріального права, не застосувавши їх системно.

Ст. 1 Закону «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності» визначено, що такими є акти, якими регулюються адміністративні відносини між регуляторними органами або іншими органами державної влади та суб'єктами господарювання. Місцевий орган виконавчої влади, орган місцевого самоврядування віднесені до регуляторних органів. Частиною 2 ст. 12 ГК України визначено, що основними засобами регулюючого впливу держави на діяльність суб'єктів господарювання є регулювання цін і тарифів. Частиною 1 ст. 189 ГК України визначено, що ціна (тариф) у цьому Кодексі є формою грошового визначення вартості продукції (робіт, послуг), яку реалізують суб'єкти господарювання. Статтею 1 Закону «Про житлово-комунальні послуги» визначено, що житлово-комунальні послуги – це результат господарської діяльності, спрямованої на забезпечення умов проживання та перебування осіб у жилих і нежилых приміщеннях, будинках і спорудах, комплексах будинків і споруд відповідно до нормативів, норм, стандартів, порядків і правил.

Таким чином, оспорюваними розпорядженнями регулюються адміністративні відносини між відповідачем КМДА і вказаними у цих актах суб'єктами господарювання. Відтак, таке регулювання є засобом регулюючого впливу на їх діяльність, а акти, за якими відбувається таке регулювання підпадають під визначення регуляторних.

Листом Деркомпідприємництва № 14907 від 19.11.2010 р. викладена позиція цього органу щодо актів КМДА, як потребуючих реалізації вимог Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності». Інформацією про результати роботи робочої групи із перегляду регуляторних актів виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації) на виконання розпорядження виконавчого органу Київради (Київської міської державної адміністрації) від 31.08.2007 № 1143 «Про створення робочої групи із перегляду регуляторних актів виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації)»

встановлено, що розпорядження КМДА щодо тарифів на житлово-комунальні послуги мають ознаки регуляторних актів (додається):

<http://www.kmv.gov.ua/rpolicyprj.asp?Id=199>

Відповідно до ст. 36 Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності» регуляторний акт не може бути прийнятий або схвалений уповноваженим на це органом чи посадовою особою місцевого самоврядування, якщо наявна хоча б одна з таких обставин: відсутній аналіз регуляторного впливу, проект регуляторного акта не був оприлюднений.

Віднесення аналогічних актів до розряду регуляторних підтверджено правовими позиціями ВАСУ в ухвалах № К-14391/09 від 30.09.2010 р., № К-20815/08-с від 02.02.2010 р., № К-29324/06 від 05.04.2007 р. та інших справах.

Проте проекти регуляторних актів відповідачем КМДА не оприлюднювалися; посилання на публікації цих проектів (шляхом газетних оголошень або в мережі Інтернет), як на докази підготовки аналізу регуляторного впливу відсутні. Жодної правової оцінки цьому надано не було. Вказане також є істотною обставиною, безпідставно не врахованою судом, хоча щодо публікації у газеті «Хрещатик» № 115 від 31.08.2009 р. оспорюваних РКМДА саме як регуляторних актів обставина встановлена вірно.

Оскаржувані РКМДА не враховують базові принципи реалізації державної політики у сфері житлово-комунальних послуг і є економічно необґрунтованими.

За відкритими для загального ознайомлення даними ГУ статистики у м. Києві, у 2009-2010 роках щомісяця існує заборгованість з виплати заробітної плати, яка в період видання оскаржуваних розпоряджень КМДА складала щонайменше 130573,6 тис. грн. (червень 2009 р.) а у вересні 2009 р. досягла 184297,0 тис. грн. (найбільшого показника у тому році):

<http://www.gorstat.kiev.ua/p.php3?c=1992&lang=1>

<http://www.gorstat.kiev.ua/p.php3?c=503&lang=1>

Причому в умовах світової фінансової кризи, яка законодавчо визнана Верховною Радою України, така заборгованість існує по економічно активних підприємствах; крім того оспорюваними розпорядженнями встановлені/погоджені тарифи на житлово-комунальні послуги у розмірах, що значно перевищують номінальний ріст заробітної плати по м. Києву (115,3% у 2010 р. порівняно з 2009 р.; 102,7% у 2009 р. порівняно з 2008 р.), не кажучи вже про реальний ріст (104,7% у 2010 р. порівняно з 2009 р.; зниження 87,9% у 2009 р. порівняно з 2008 р.): дані ГУ статистики у м. Києві додаються.

Рішенням Конституційного Суду України № 2-рп/2000 від 10.02.2000 р. дано тлумачення, що засади цінової політики - це відправні, вихідні ідеї, які виражають найважливіші підвалини і закономірності політики цін, в той же час - це відносно самостійна, відокремлена від конкретного регулювання цін і тарифів категорія. Головною метою засад цінової політики є спрямування і забезпечення збалансованості усього механізму ціноутворення, єдності в регулюванні відносин у цій сфері. Невід'ємною частиною реалізації засад політики ціноутворення в державі є визначення механізму та конкретних органів, на які покладено обов'язки щодо забезпечення виконання політики в цій сфері.

Таким чином, оскаржувані РКМДА не враховують базові принципи реалізації державної політики у сфері житлово-комунальних послуг, передбачені, зокрема, статтями 2 і 30 Закону України «Про житлово-комунальні послуги», щодо регулювання цін/тарифів з урахуванням досягнутого рівня соціально-економічного розвитку, природних особливостей відповідного регіону, технічних можливостей, а також випередження зростання доходів населення над зростанням цін/тарифів на житлово-комунальні послуги. В порушення вимог Закону України «Про ціни і ціноутворення» КМДА були підвищені тарифи на житлово-комунальні послуги на тлі заборгованості з виплати заробітної плати, соціальних виплат.

Листом прокуратури м. Києва від 23.11.2009 р. (щодо відсутності економічного обґрунтування, структури тарифів у РКМДА, що оспорується; відсутності громадських слухань) спростовуються висновки суду щодо економічного обґрунтування тарифів.

Оспорюваними розпорядженнями КМДА також не враховані положення чинного законодавства щодо рівня витрат на житлово-комунальні послуги. Законом України «Про прожитковий мінімум» встановлено перелік товарів та послуг, їх обсяги, що гарантують конституційні права громадян. При підрахунку рівня прожиткового мінімуму закладено, що рівень витрат на житлово-комунальні послуги в структурі прожиткового мінімуму становить в середньому 12 відсотків. Розмір прожиткового мінімуму та мінімальної заробітної плати у період фінансово-економічної кризи, встановлений Законом України «Про встановлення прожиткового мінімуму та мінімальної заробітної плати» 20 жовтня 2009 р. Прожитковий мінімум на одну особу в розрахунку на місяць, з 1 листопада 2009 року був встановлений у розмірі 701 гривня, з 1 січня 2010 року - 825 гривень, з 1 квітня - 839 гривень, з 1 липня - 843 гривень, з 1 жовтня - 861 гривні, з 1 грудня - 875 гривень. Отже, за розрахунками показник рівня витрат на житлово-комунальні послуги складає приблизно від 25 і вище відсотків. А це означає, що постійне збільшення тарифів без врахування платоспроможності населення грубо суперечить чинному законодавству. Більше того, навіть 12 % витрат на житлово-комунальні послуги в доходах населення при існуючому рівні і якості відповідних послуг є доволі високим показником.

Жодної інформації про структуру тарифів (яка має бути прозорою і зрозумілою), причину різкої зміни вартості тарифів і обґрунтування цьому, відповідно до п. 2 ч. 1 ст. 20, ч. 5 ст. 32 Закону «Про житлово-комунальні послуги» я не отримував (цим самим відповідачем КМДА було порушено моє немайнове право - на інформацію. Отже, відповідачем КМДА порушені вимоги вказаних положень закону при виданні оскаржуваних РКМДА; не забезпечено дотримання законодавства у цій сфері і здійснення контролю цін/тарифів (пункти 1, 6 частини 1 ст. 6 цього ж Закону).

З вищевказаних підстав слід також визнати, що дії відповідача КМДА при прийнятті розпоряджень у сфері ЖКП (не тільки тих, що оскаржуються у цій справі) не відповідають принципам регулювання і вимогам погодження тарифів, закріпленими пунктами 1, 3, 4, 5, 7 частини 1 статті 30, частиною 5 статті 32 Закону України «Про житлово-комунальні послуги». Рівність правових гарантій споживачів ЖКП порівняно з підприємствами-монополістами у цій галузі відсутня (тарифи підвищуються до рівня так званого «економічного обґрунтування» зі значним зростанням над динамікою росту доходів населення, чому є статистичне підтвердження); прозорість структури тарифів (їхня складова) відсутня, як і відповідність оплати ЖКП їх наявності і кількості, що вбачається з мого листування з КП «Липкижитлосервіс». Незаконні і непрозорі дії відповідача КМДА є підґрунтям і живильним середовищем для існування паразитних утворень: посередників у галузі надання ЖКП, одним з яких є КП ГІОЦ.

В структурі тарифів, які є предметом оскаржуваних розпоряджень КМДА, закладені незаконні платежі на користь третьої особи (фінансового посередника КП ГІОЦ), з якою у споживачів ЖКП у розумінні профільного Закону України «Про житлово-комунальні послуги» не може бути ніяких правовідносин.

Самі платежі є незаконними, оскільки представляють собою відсотки за фінансові посередницькі послуги, які встановлені нечинними (не зареєстрованими у територіальному органі юстиції, не оприлюдненими) розпорядженнями КМДА.

У усіх тарифах на житлово-комунальні послуги, які були предметом оскарження по справі № 2а-11345/09/2670, закладені відсотки за посередницькі послуги КП ГІОЦ (підприємства, підпорядкованого КМДА), що вбачається із відповідних пунктів оспорюваних розпоряджень КМДА. Споживачів ЖКП нечинними розпорядженнями КМДА № 80 від 27.01.1997 р., № 478 від 15.04.1997 р. примушують сплачувати кошти через фінансового посередника КП ГІОЦ, який свою діяльність здійснює в порушення режиму

використання розподільчого рахунку № 2603 (залишає собі від 0,5% на поточний рахунок) замість перерахування виконавцям послуг. Виконавці цих послуг у м. Києві не визначені (див. постанову Шевченківського райсуду м. Києва від 25.05.2006 р. по справі № 2а-1405/06). За повідомленням Держфінпослуг (лист № 864/39-12 від 14.02.2011 р.) фінансові послуги КП ГІОЦ здійснює без ліцензії, що підпадає під диспозицію ст. 202 КК України. Обставини протиправної діяльності КМДА при здійсненні моніторингу розрахунків при сплаті ЖКП, цін/тарифів встановлені постановою КААС від 14.01.2009 р. по справі № 22-а-5301/08; недійсність рахунків КП ГІОЦ встановлено рішенням Солом'янського райсуду м. Києва по справі № 2-91-1/06 від 21.02.2006 р. Вказані обставини істотно впливають на визначення законності структури тарифу, в яку закладені «послуги» КП ГІОЦ, яке взагалі не може їх надавати згідно законодавства.

«Клонування» розпоряджень КМДА і введення їх у «дію» у зворотному часі.

Оспорюванні розпорядження КМДА є клонами розпоряджень №№ 518-520, дія яких зупинена внаслідок їх очевидної протиправності ухвалою ОАС м. Києва від 12.08.2009 р., залишеною без змін ухвалою КААС від 18.11.2010 р. по справі № 2а-9705/09/2670.

При цьому слід звернути увагу, що оспорюванні розпорядження КМДА №№ 978, 979, 980, 981 від 31.08.2009 р. встановлюють тарифи у зворотному часі – з 01.08.2009 р., що грубо суперечить положенням ст. 58 Конституції (відносно дії актів у часі).

Подальші розпорядження КМДА, якими продовжується «дія» оспорюваних розпоряджень -«клонів» №№ 978-981 від 31.08.2009 р. визнані нечинними мотивувальною частиною постанови КААС від 09.03.2011 р. по справі № 2а-1888/10. З урахуванням визнання незаконними і нечинними РКМДА, про які йшла мова вище, це є також істотною обставиною, що має впливати на правову переоцінку судом оспорюваних РКМДА.

Порушення предметної підсудності при розгляді справи.

Постанова суду першої інстанції по справі № 2а-11345/09/2670 була прийнята 24.09.2009 р. Окружним адміністративним судом м. Києва, що свідчить про порушення предметної підсудності по цій справі, оскільки позов було подано позивачкою Кирилловою Н. М. до Виконавчого органу КМР (КМДА), який нею віднесений до системи місцевого самоврядування. Постановою Пленуму ВАСУ № 2 від 06.03.2008 р. «Про практику застосування адміністративними судами окремих положень Кодексу адміністративного судочинства України під час розгляду адміністративних справ» наголошується, що судам необхідно розрізняти правові наслідки недотримання правил предметної і територіальної підсудності. Так, у разі відкриття провадження в адміністративній справі без дотримання правил предметної підсудності суд повинен передати справу на розгляд адміністративного суду, якому вона підсудна, незалежно від того, на якій стадії розгляду справи виявлено порушення правил цієї підсудності, оскільки суд, який відкрив провадження у справі з таким порушенням, не є компетентним у її розгляді (пункт 2 частини першої статті 22 КАС України). Порушення правил предметної підсудності є підставою для скасування рішень судів нижчих інстанцій з направленням справи на новий розгляд до належного суду. Вирішення з боку ОАС м. Києва справи за позовом до органу місцевого самоврядування (саме про нього йдеться у постанові від 24.09.2009 р.) свідчить про порушення предметної підсудності, що також є істотною обставиною, оскільки компетентним у її вирішенні є Шевченківський райсуд м. Києва.

Порушення приписів ст. 171 КАС України щодо опублікування оголошення про оскарження нормативно-правових актів відповідача і ігнорування особливостей оскарження нормативно-правових актів призвело до вирішення справи по суті, хоча позов Кириллової Н. М. повинен бути залишений без розгляду.

Як підкреслювалося вище, про існування постанови суду від 24.09.2009 р. я дізнався із письмових заперечень відповідача КМДА на мій адміністративний позов, який розглядається справою адміністративної юрисдикції № 2а-1873/10 (№ 2а-118/11)

Шевченківським райсудом м. Києва. Враховуючи, що предметом розгляду у цій справі було оскарження нормативно-правових актів, про що мало бути своєчасно опубліковано оголошення, я у розумінні ч. 6 ст. 172 КАС України є особою, що не була повідомлена про судовий розгляд справи № 2а-11345/09/2670 по першій інстанції. Оскільки справу по першій інстанції було вирішено без повідомлення мене, як зацікавленої особи, постановою ОАС м. Києва від 24.09.2009 р. підлягає скасуванню з підстави вирішення справи без участі всіх зацікавлених осіб і унеможливлення встановлення таким чином фактичних обставин справи.

Крім того, позивачка Кириллова Н. М. з урахуванням особливостей, встановлених ст. 171 КАС є однорідним позивачем з Кулею В. І., чий адміністративний позов про той самий предмет розглядався Шевченківським райсудом м. Києва справою № 2а-57/09, про що у газеті «Урядовий кур'єр» № 167 від 16.09.2009 р. було опубліковано оголошення. Це забезпечувало реалізацію приписів ч. 2 ст. 171 КАС України, що, в свою чергу, гарантувало право всіх осіб на оскарження розпоряджень КМДА №№ 978-981 від 31.08.2009 р., щодо яких їх застосовано, а також осіб, які є суб'єктами правовідносин, у яких будуть застосовані ці нормативно-правові акти. При цьому, названі особи, в свою чергу, можуть або безпосередньо звернутися в суд з відповідним адміністративним позовом, або, в разі звернення інших осіб з таким позовом, вступити до участі в справі в якості третіх осіб, на стороні позивача у будь-який час до закінчення судового розгляду. Вказане виключає можливість подвійного оспорення одного і того ж нормативно-правового акту особами, яким відповідно до ч. 2 ст. 171 КАС України надане таке право, оскільки вони, враховуючи законодавчо встановлені особливості щодо приведеної категорії справ, є однорідними позивачами.

Звертаю також увагу суду, що істотні обставини, через які рішення суду підлягає перегляду, слід встановлювати і розглядати з урахуванням особливостей оскарження нормативно-правових актів, встановлених КАС. Тобто такими обставинами можуть бути положення законодавчих та інших нормативно-правових актів, яким не відповідають оспорюванні РКМДА, оскільки суд розглядає справу саме у межах позовних вимог (ч. 2 ст. 11 КАС). Ці положення слід розглядати у системному зв'язку з іншими положеннями, на які посилався суд при винесенні постанови від 24.09.2009 р.; отже такі положення можуть розглядатися як нововиявлені обставини.

Держмито і копія публікації у газеті «Хрещатик» 23.02.2011 р. додавалися до заяви про перегляд, що залишена без руху ухвалою від 05.04.2011 р.

На підставі викладеного, керуючись статтями 245-253 КАС України,

ПРОШУ:

зупинити виконання постанови Окружного адміністративного суду м. Києва від 24 вересня 2009 р. до розгляду заяви по суті;

постанову Окружного адміністративного суду м. Києва від 24 вересня 2009 р., ухвалу Окружного адміністративного суду м. Києва від 02 грудня 2010 р. скасувати за нововиявленими обставинами з прийняттям нової постанови про задоволення позовних вимог Кириллової Н. М. у повному обсязі.

Додатки: *копії цієї заяви для позивачки Кириллової Н. М., відповідача КМДА, зацікавленої особи і апелянта по справі Кличка В. В. (3 прим. для сторін).*

12 квітня 2011 р.

/Заявник Олійник Д. В./